

Աննա Սարգսյան

Խաչաձեւ սեր

Երբ տենչանքն՝ անխոս, բայց լեզու առած,
Մի չարաճճի մանուկի պես խենթ,
Ստվերում է քո անդորրը կյանքի,
Ողողում սիրով, թվացյալ եւ կամ
Իրական, սակայն անհաս թվացող,
Դու ձեռքդ մեկնիր ու մի ընկնկիր,
Առ նրան քո գիրկն իբրեւ մի ընծա,
Որ հոգիդ նորեն հուզմունքից ցնծա:
Թե վարանես էլ, վայրկյան իսկ գոջաս՝
Անոթներն արյան չեն տա ընտրություն,
Այդժամ իրենք են տերը հույզերի,
Այլ ոչ թե մենք, եւ ոչ իմաստություն:
Բույրն ամենակալ որսորդն է սրտի,
Նա՛ է տիրակալ, որսում է անգեն,
Դիպուկ է նետում, ձեռքը անվարան,
Խոցում է մեկեն, մեզ դարձնում խաբան:
Գիտե՞ք, կան ձայներ, որ բնավ երբեք
Չեն խաթարում մերկ լռությունը,
Ո՛ր կա լռություն, որ ճիշ է թվում,
Այնքա՛ն լեցուն է, այնքա՛ն բեկբեկուն...

Երեւան

30.11.2019թ.